HAJDUK READUCE TITLUL PE COASTA DALMAȚIEI

● UN „TRIO" IMPORTANT PENTRU OBȚINEREA VICTORIEI ● PRIMELE IMPRESII DUPĂ UN SUCCES DECISIV ● CORNEL DINU, INVITATUL LUI HOLȚER LA SPLIT

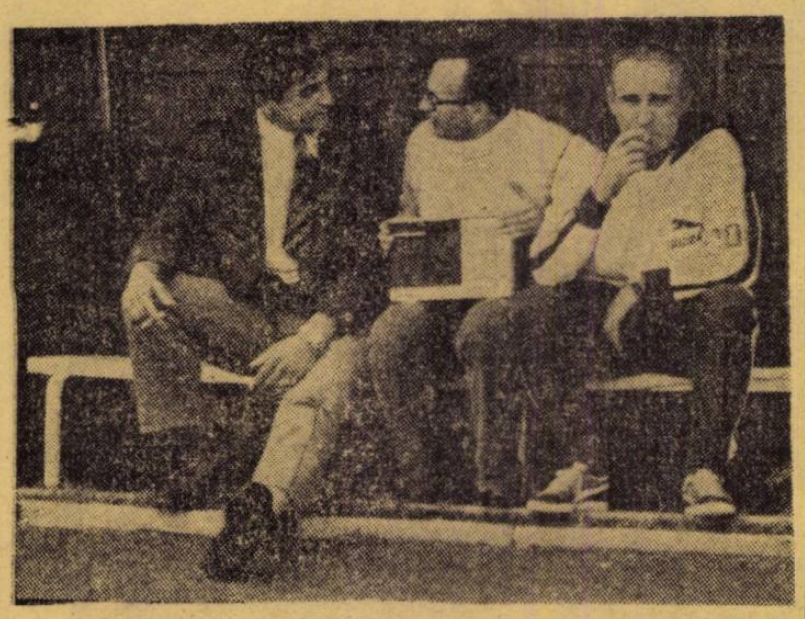

„Statul major" al lui Hajduk Split: de la stînga la dreapta, antrenorul secund Vladimir Beara, psihologul Pavel Ratkewici și antrenorul principal Slavko Luștița.

Am avut prilejul să urmăresc la **Novi Sad** partida dintre **Vojvodina** și **Hajduk Split**, la capătul căreia oaspeții, cucerind cele două puncte puse în joc, au devenit cu două etape înainte de sfîrșitul campionatului virtualii campioni ai **Iugoslaviei**. Jocul a cunoscut momente de real dramatism, gazdele dorind punctele pentru evitarea zonei „fierbinți" a retrogradării iar oaspeții, liderii, se voiau asigurați de eventualele surprize. Minutul 87 arăta scorul de 1—1 dar finalul jocului în excepționala regie a lui **Jerkovici**, avea să pecetluiască, prin două goluri marcate de internaționalul de la **Hajduk**, scorul final — 3—1 — pe noua campioană a Iugoslaviei.

Hajduk Split, echipă de tradiție în fotbalul iugoslav, cunoaște adevărata consacrare în anii postbelici cînd talentata generație a lui **Matoșici, Vukas, Beara, Luștița, Kokeza** și alții, fac din echipa **Hajduk** a anilor 1950—1955 cea mai strălucită reprezentantă a fotbalului din țara vecină. În această perioadă **Hajduk** cucerește trei titluri (1950, 1952, 1955) situîndu-se definitiv alături de **Partizan, Steaua roșie** și **Dinamo Zagreb** în „quartetul" de aur al fotbalului iugoslav. Jucînd ani de zile rolul de fruntașă a campionatului, **Hajduk** nu reușește totuși decît în acest sezon să recucerească titlul de campioană. În anul 1955, în echipa care cucerise ultimul titlu, jucau și mijlocașul **Slavko Luștița** și portarul **Vladimir Beara**, antrenorii de astăzi ai echipei, care au reușit, venind la conducerea echipei, acest excepțional succes. Sub îndrumarea lor o generație de jucători foarte tineri ca **Jerkovici, Ionni, Iovanici, Boljat**, alături de experimentații **Holțer, Nadoveza, Pauliția**, reușesc jocuri de calitate, alcătuind o echipă omogenă, valoric constantă, invincibilă pe teren propriu, avînd la „activ" numai trei înfringeri pe tot parcursul campionatului. Conducerea tehnică a echipei a adus la club pe cunoscutul psiholog polonez **Pavel Ratkevici** și acest trio **Luștița, Beara, Ratkewici**, reușește să aducă simpaticului port dalmatin titlul de campioană și gloria de altă-dată.

La sfîrșitul partidei de la **Novi Sad**, în cabina jucătorilor entuziasm explicabil. Pentru cititorii revistei „Fotbal" am dorit să aflu de la antrenorii și căpitanul echipei, **Dragan Holțer**, primele impresii.

— „Entuziaștii noștri suporteri — spune **Luștița — merită din plin cadoul oferit de echipă în acest an jubiliar. Succesul ne obligă și ne vom achita cu cinste în C.C.E."**

Venind vorba de această competiție i-am adus aminte lui **Vladimir Beara** că la 7 iulie, la **Geneva**, sorții vor desemna primii adversari în prestigioasa competiție. S-ar putea ca adversarul lui **Hajduk** să fie campioana **României**.

— „În acest caz sorții ne-ar desemna un adversar deosebit de valoros. Pe acest stadion am urmărit nu demult echipa României. Acești jucători excelenți, afirmați, dornici de noi succese. Am jucat de două ori împotriva românilor dar niciodată n-am putut bea din cupa victoriei".

Dragan Holțer căpitanul și sufletul lui **Hajduk**, fericit, puțin cam obosit la finala acestui sezon, în care a jucat toate partidele pentru echipa sa dar și pentru reprezentativa Iugoslaviei adaugă:

— „I-am promis lui Dinu, căpitanul echipei **României**, **aici la Novi Sad, că — dacă reușim să luăm campionatul — este invitatul meu pentru un concediu în orice localitate de pe însorita noastră coastă dalmată. Titlul este deja în drum spre Split, Dinu să-și pregătească valizele".**

Cred că trebuie să oferim cititorilor numele jucătorilor cari au reușit la capătul celor 34 de etape să aducă în orașul lor titlul de cea mai bună echipă a sezonului 1970/71.

Vukcevici — Ionni, Holțer, Boșkovici, Buljan — Hlevnjak, Jerkovici — Vardici, Iovanici, Nadoveza, Pavliția.

DUȘAN BUGARIN

Carnet extern

POEZIA FOTBALULUI

Încet, încet, sportul începe tot mai mult să nu mai constituie o *„terra incognita"* pentru mașinile electronice de calcul, pentru ordinatoare și computere. Citim, tot mai des, vești ca acestea: *„Cele cinci ordinatoare aflate la centrul de presă al viitoarei Olimpiade de la München, au început să fie «hrănite», ele vor da răspuns la orice întrebare privind istoricul și performanțele înregistrate la J.O."*; sau: *„Programul campionatului englez de fotbal* (n.n.: poate nu ar fi rău ca experiența să fie adoptată și la noi) *va fi alcătuit cu ajutorul unui computer"*; sau: *„La federația de hochei pe gheață din Canada a fost instalată o mașină electronică care calculează pedepsele în totală concordanță cu gravitatea faptelor comise de hocheiști"*; sau... sau... sau...

Desigur, sînt capacități ce vin în sprijinul activității sportive, care contribuie la progresul ei pe toate planurile (al pregătirii pentru concurs a sportivilor și chiar a organizatorilor, al preciziei înregistrării și comunicării rezultatelor etc, etc.). Dar presa ne aduce și altfel de vești privind introducerea aparatelor electronice exact în miezul sportului, mai precis — domeniul care ne interesează — al fotbalului: *în Italia, deciziile arbitrilor la fazele litigioase vor fi luate în urma consultării camerelor de luat vederi, care vor relua faza incriminată!* În aparență totul este spre folosul fotbalului, al corectitudinii, al exactității. Dar în felul acesta nu va dispare „poezia fotbalului", acea aureolă care înconjoară această activitate atît de îndrăgită și de importantă, la urma urmei? Nu vor dispare acele discuții contradictorii și înfocate, *„fotbalul vorbit"*, care adaugă atît de mult succesului *„fotbalului jucat"*? Precizia aceasta, dusă la extrem, nu va dăuna oare jocului cu balonul rotund? Prea ar fi totul limpede ca lacrima!

Lăsînd la o parte complicațiile ce le poate aduce o atare măsură (cine poate confirma că arbitrul nu va vedea greșit faza la televizor? Se vor prelungi meciurile cu minutele consumate de arbitri pentru drumul pînă la micul ecran și revederea fazelor? Nu se complică oare, în mod inutil, fotbalul? etc., etc.), iată că în *Anglia* s-a hotărît ca *televiziunea să reia numai fazele de gol* și nicidecum și pe cele litigioase, asta pentru a se păstra neștirbită prestanța arbitrilor!

Deci, două țări, două măsuri diametral opuse. Care este cea mai bună? Viitorul ne-o va arăta. Dar poezia fotbalului nu trebuie să dispară. Pentru motivele mai sus arătate.

M. T.

TENTATIVE DE REGENERARE

Nu știu cîte exemple trebuie să apară pentru a demonstra cît de greu se reface o echipă. Poate axioma **„nici o echipă n-a mai revenit la nivelul absolut al performanțelor sale supreme în perioadele de reascensiune după prăbușiri"** să reprezinte apărarea cea mai puternică pentru cei care se înhamă la operațiunea, așa de riscantă, și inevitabilă, de regenerare a unei formații. Cîteva cazuri recente, și de mare strălucire, aduc iarăși pe tapet acest act de curaj, de inspirație și, totuși, legat și de oarecare șansă.

F.C. Santos, căzută de mai multe sezoane în mediocritate, înnotînd în grupul echipelor fără culoare din fotbalul brazilian, luptînd eroic să-și mențină „bursa" turneelor peste hotare, sacrificînd pentru asta totul, a ajuns în pragul falimentului tehnic, alături de cel financiar. Casieria clubului este goală de mult, un vis de nevropat aruncînd toate rezervele pe un somptuos palat care trebuia să devină (și n-a... devenit) o mare antrepriză de jocuri de noroc, și echipa pierde, pierde în campionat, pierde în turnee, pierde și bruma de prestigiu care i-a mai rămas.

Decapitat de criza de nervi a conducerii, de panică și de nereușită, antrenorul **Toninho** strigă cuvinte aspre dar adevărate. A sosit la cîrma echipei **Mauro**, fost stoper al formației, cel care refuzase de două ori să vină la **Santos**. Încercări disperate, cu formule noi, cu scheme noi. Nimic **Santos** a obosit, **Santos** nu mai poate face față cu efectivul pe care îl are. **Mauro** evocă numele lui **Carlos Alberto**, un fel de concediat al clubului. Telegramele de acum cîteva zile au pomenit chiar și numele lui **Pele** pe lista de transferări, încercare disperată de obținerea unei sume cu care să se împrospăteze lotul de jucători. **Zagalo**, martor obiectiv al dramei de la **Santos**, comentează scurt: **„Sînt cel puțin trei ani pierduți acolo. Nimeni n-a avut curaj să împrospăteze echipa. Acum? Acum o să fie nevoie de un timp dublu ca să se facă ceva!" Mazzei**, preparator de educație fizică și, se zice, protejatul lui **Pele** (de asta nu îl atinge nici o remaniere a corpului tehnic de la **Santos**), replică: **„Ușor de spus, dar cînd joci 38 de partide în mai puțin de șase luni, cele mai multe venite din obligații de turnee, poți schimba din mers o echipă?"**

Real Madrid, un fel de specialistă în renovări, a pornit la a doua mare restructurare a echipei Prima, ne-o amintim cu toții, a însemnat plecarea lui **Rial, Santamaria, Dominguez** și, mai ales, a lui **Di Stefano**, „concedierile" fiind semnate de coechipierul lor **Munoz**. **Real** a încercat un nou zbor spre înălțimi. L-a făcut doar pe jumătate, cu **Velasquez, Amancio, Sanchis, De Felipe, Bueno, Betancort**, etc., etc. Noul **Real** a însemnat un fel de semi vechi **Real**. Acum, octogenarul președinte **Bernabeu** a dat semnalul unei a doua tentative de regenerare. **Sanchis, Betancort, De Felipe, Bueno, Velasquez** au primit dezlegări în alb! Pentru **Gento**, „ultimul mohican" se pregătește un meci de adio și un post în direcția tehnică a clubului (iutele **Francisco** merită recunoștința clubului său: 88 de meciuri în competițiile continentale, 31 goluri înscrise în aceste întreceri, 11 campionate cu **Real**, 500 de partide disputate, 159 goluri marcate, de 43 de ori internațional...) iar **Munoz** caută, caută înfrigurat figuri noi. Cine va fi în avionul pentru decolarea nr. 3 a **Realului**? O știe, la ora asta, doar „omul cu inima de oțel", **Munoz**, cel care a văzut două generații de jucători trecînd pe listele lui de „concediați"...

Eftimie IONESCU

TANZANIA

NE-A SCRIS VICTOR STĂNCULESCU

Zilele trecute ne-a sosit la redacție o scrisoare, într-un plic al cărui „entete" ne-a stîrnit curiozitate și ne-a făcut să-l deschidem cu prioritate: „Young Africans Football Club. Dar Es Salaam — Tanzania". *Ne-am reamintit atunci că aici, în această țară africană, activează un antrenor român, prof. Victor Stănculescu. Într-adevăr, scrisoarea confirma primele vești de la el. Le facem loc în rîndurile care urmează, convinși fiind că cititorii vor fi interesați să cunoască cîte ceva din munca acestui tehnician într-o țară africană în plină dezvoltare și pe plan sportiv.*

„Acomodarea cu clima (foarte caldă) — *scrie* V. STĂNCULESCU — cu alimentația (totuși destul de apropiată de a noastră, excepțînd foarte multele fructe), cu programul de lucru (cu 172 de jucători!) cu greutățile de limbă (trebuie să mă exprim numai în limba engleză) și — în general — acomodarea cu viața de aici a durat aproape două luni, timp în care am avut — și la propriu și în figurat — foarte multe... crampe și junghiuri. Acum însă, sînt acomodat iar activitatea se desfășoară aproape normal, cu toate curiozitățile și caracteristicile ei, mult diferite de ale noastre".

Apoi, antrenorul român ne furnizează cîteva succinte amănunte din munca sa de pînă acum, precum și cîteva din rezultatele obținute, pentru că și acolo tot rezultatele primează.

„Am organizat activitatea stabilind din capul locului loturile pe echipe: prima garnitură cu 24 jucători, formația secundă tot cu 24 de fotbaliști cît are și echipa de juniori, și 100 de copii împărțiți în formații pe vîrste (între 10—16 ani). Paralel am elaborat un documentar pentru un curs de antrenori pe întreaga țară, curs pe care îl voi ține cu sprijinul federației, bineînțeles, și la care vor lua parte circa 30 de antrenori.

În ce privește activitatea competițională a echipei Young Africans (care a jucat de altfel în România), ea dă deocamdată (și sper că și mai tîrziu) prilej de satisfacții. În primul rînd ca s-a calificat în turul al doilea al Cupei campionilor africani, eliminînd pe campioana Somaliei, L.L.P.P. Mogadiscio cu 2—0 și 0—0. În turul secund va înfrunta pe Coffee, campioana Ugandei. Într-o altă competiție, națională, care se organizează o dată la doi ani în Tanzania — îi spune „Marine-Cup" — echipa mea și-a adjudecat trofeul, învingînd cu 3—0 pe Cosmopolitan din Dar Es Salaam. În sfîrșit, participăm în prezent, cu succes, în campionatul național care se organizează într-o formă destul de curioasă, din lipsă de fonduri și a distanțelor prea lungi dintre orașe: faza I pe orașe sistem Cupă, adică eliminatoriu; faza a II-a pe regiune, sistem „fiecare cu fiecare", cu clasament; faza a III-a turneu final cu 16—18 echipe, sistem campionat mondial. În momentul de față am trecut de primele două faze, cîștigînd toate partidele și, deci, ne-am calificat pentru turneul final care se va desfășura în luna iulie.

Iată primele vești despre munca mea de aici. Pe curînd, alte aspecte, de data aceasta și din fotbalul din Tanzania".

Le așteptăm cu speranță că și acest antrenor român își va atrage prin prețuirea sa aprecierile străinătății, ca și colegii săi aflați în alte țări.

INTERNAȚIONALI CELEBRI

EBERHARD VOGEL, ATACANT DE CLASĂ

Eberhard Vogel este, alături de frații Peter și Roland Ducke, unul dintre cei mai valoroși jucători din R. D. Germană. El este cunoscut pe mai toate meridianele globului, unde a evoluat fie cu actuala sa echipă, F. C. Karl Zeiss Jena fie, mai ales, cu echipa reprezentativă a țării. Valorosul extrem stînga s-a născut la 8 aprilie 1943 în orașul Karl Marx Stadt unde și-a început cariera de fotbalist în echipa cu același nume. La început, cînd avea numai 15 ani, era portarul echipei de juniori, post spre care fusese îndrumat de către însuși tatăl său care îi era și antrenor în același timp. Printr-o întîmplare s-a „reprofilat" ajungînd extremă stîngă, post în care s-a consacrat definitiv. La 17 ani este selecționat în echipa națională de juniori pentru ca, numai peste doi ani, să-și facă debutul în prima reprezentativă unde își găsește consacrarea odată cu turneul final al Olimpiadei de la Tokio. De la această competiție păstrează și cea mai neplăcută amintire din întreaga sa carieră de pînă acum: pentru prima și poate ultima oară a fost eliminat de pe teren în cursul meciului cu... România (1—1). În cadrul echipei naționale a evoluat de peste 40 ori, fiind și astăzi unul din oamenii ei de bază. Ca o recunoaștere a meritelor lui de netăgăduit și serviciilor aduse fotbalului din R.D.G., Eberhard Vogel a fost ales în 1969 „fotbalistul anului" în țara sa.

În anul trecut a fost obiectul celei mai senzaționale transferări din R.D.G., plecînd de la echipa în care a debutat și în care a evoluat fără întrerupere timp de 12 ani, F. C. Karl Marx Stadt, optînd pentru actuala campioană F. C. Karl Zeiss Jena, unde îl găsim alături de nu mai puțin celebrii Peter și Roland Ducke, Irmscher, Blochwitz, etc.

Jucător dotat cu o tehnică aproape fără cusur și poseseor al unui șut extrem de puternic, Vogel, în ciuda gabaritului său impresionant (1,81 m. înălțime și 82 kg. greutate) se bucură de reputația unei eleganțe în joc puțin comună, fără ca aceasta să împieteze asupra calităților lui de realizator. Este de asemenea recunoscut ca avînd un excelent joc de cap, multe dintre golurile sale fiind realizate prin acest procedeu tehnic.

Student în anul III al Institutului de educație fizică și sport, el a atins maturitatea sportivă fiind considerat unul dintre cei mai valoroși extremi stînga de pe continentul nostru. Și, așa cum declara el recent, la încheierea activității ca jucător, pe care este convins că o va mai prelungi cel puțin 3—4 ani, se va dedica meseriei de antrenor în vederea căreia se pregătește cu asiduitate în cadrul institutului în care învață și unde se numără printre studenții fruntași.

Leonida TONCU